

PLÁŠŤ

MŮJ SYN SI PŘÁL: „RÁD BYCH
MĚL PLÁŠŤ. CHTĚL BYCH BÝT
PRINC ČI DUCH ČI STRÁŽ
A MÍT SVŮJ HRAD A SVOU
ZBROJ A MEČ A TEN PLÁŠŤ.
„TAK JO,“ NA TO JÁ A ŠEL
JSEM ŠÍT. VZAL JSEM SI NIT
A ŠIL JSEM. ŠIL JSEM DEN,
ŠIL JSEM DVA DNY, ŠIL JSEM
TŘI DNY I VÍC.

ŠIL JSEM A ŠIL. A PLÁŠŤ – NIC.

„TAK CO, JAK TI JDE TEN
PLÁŠŤ?“ PTAL SE MŮJ SYN.

„NO, NIC MOC,“ NA TO JÁ,
„JSEM NA TO SÁM.“

„TAK CO S TÍM?“ NA TO MŮJ SYN.

„VÍŠ TY CO,“ NA TO JÁ, „MÁM
PLÁN. POJĎ I TY ŠÍT. PLÁŠŤ
BY TAK BYL RAZ DVA.“

„TAK FAJN,“ NA TO MŮJ SYN
A ŠIL SE MNOU.

VE DVOU BYL PLÁŠŤ FAKT
RAZ DVA.
BYL JSEM MOC RÁD.

I MŮJ SYN BYL MOC RÁD.
MĚL SVŮJ PLÁŠŤ.
BYL Z NĚJ PRINC I DUCH
I STRÁŽ. TAK JAK CHTĚL.

